

СТАРМЛАДИ

ХУМОРИСТИЧНО-САТИРИЧАН ЛИСТ.

Број 6.

У Новом Саду, 15. јула 1907.

Год. I.

Аој Босно сиротице тужна . . .

Стармлади: О, људи баш га вољу, да га растргну! Само ако истргне руке Босо, оће славе ми обоје туром о ледину.

ОРАО КЛИКЋЕ СА ВИСИНЕ

(МИЛЕТИЋЕВА ПЕСМА.)

Орао кликће са висине
 Одричу се њега псине:
 Ни бриге те сиви тићу,
 Ми смо смо стобом Фрањо Кошутићу,
 Кад »извесни« ој куцне час
 Зовни само — ево **глас!**

Милетићу српски сине,
Ни си узор свију нас,
 Доста бесмо сиви тићи
 Треба да смо фазафићи,
 Кад »извесни« шалај куцне час
 Kosuth-ићу — ево нас.

Доста бесмо ми слободни,
 Ваља да смо робови!
 Нашто су нам српске школе,
 Доста да нас Кошут воле.
 Кад извесни — куцне час
 Зовни роде — **нема** нас!

Пародирали:
 Српски Кошутовци.

KOSUTH LAJOS....

(Кошутова песма.)

Кошут Лajos, — azt izeute,
 Нестало му регименте,
 Поручили о јесени
 Mindjajunknak el kell meni.
 Éljen a izmetyárság.

Esik kiша у карике,
 Стежу Српство у вериге,
 A hány капље на шеширу,
 Anyi нас је у шпалиру.
 Éljen a mamelukság.

Докле је нас радикала
 És vezérek: Szomies, — Balla,
 Не бој мо се од никога —
 Мусаж љокнут — речка слога.
 Éljen a barátság.

Пародирала и парадирала:
 Радикалска »музика«

Кроза свет.

Ах, ала вам је тешко гурати се кроз овај гурави свет ако сте ради право да идете, а поред све гуравости да не испаднете гуравих леђа — као радикали у Лици и да не награбусите као каква бена или Бенин у Даљу. Наравна је ствар да „Застава“ има право кад вели: „ко тражи правцу, тај не музе кравицу“ — а неможе имати телића ни за приплод у Хрватској, још мање за пештанску клавицу. До душе Ђура Јакшић вели да у »свету брале нема љубави“ — али радикали су га утерали у лаж са њиховом са кошутовцима склопљеном љубављу. Истина да изроди српски ту љубав држе за грешну — али у ствари греше они који тој љубави на пут стају, јер и сам је господ рекао плодите се и множите се... а то не само људима, него и марви и др. животињама. Ове године на пр. нарочито буде... Човек који иначе није пун бува, на пр. као Јаков Сомић мора да се чеше, где га и не сврби. Јер на пример чешати се у Пешти по ушима

кад те дланови сврбе — може се сваком десети кога год насамаре, а толико није луд нико да призна за себе да је магарац — осим Јаше Томића. Он до душе вели да је *само био* — али му свет не верује у колико неки тврде, да су га и сада видели привезаног за јасле. Оно што му драго што је он „привезан“ тамо за њих, само да није српском народу везао руке, а својима и очи и језик — управо његови и немају језика у колико су дали да им очеку шовени — и сад наравно без језика пуштају чешће пута од себе неке гласове, који су слични животињском, те је и код њих наступило „ново стање“ и прање Фућека и Јозуа Франка. Бријање патријархово је — због дворског берберина болести у глави и цепоу привремено обустављено, али ће се наставити док ладан туш и пешкир на новосадском артеском бунару прораде и приближи се берба кукуруза и диспозиционих пара. Ако дотле т. ј. никог не удари шлог.

Да овај шарени свет баш није сасвим као што треба, доказује и Томановићева влада у Црној Гори. Он се као чово труди

да Црна Гора збиља постане Црногорцима Црна, те су неки дан у Паву бригадир Јоко Хаџић, са командирем Лакићем напали пуцњавом на бившег народног посланика Николу Бајагића. Но Бајагић их је мало бајаги кундаком испребијао и сад им се не допада више овај свет... хоће да се селе на онај. Тако је и у Пиперима, Вучинић командир, грдио посланике народне странке и тргао револвер и зацело би био осакатио, да срећом није испалењена у њега сукија — и сад је хвала Богу у Пиперима добро, а како је Вучинићу недао бог ни српским највећим злотворима Јозуи Франку и Јаши Томићу. Говори се да ће се опет напасти на „Народну Мисао“ — и тако од сада неће смети Црногорски народ ни мислити, без дозволе од Томановићеве владе, — као да су то чланови радикалне странке и телићи — Јаше Томпћа.

Да није лако гурати се кроз овај свет доказују и фузионаши у Србији о којима један лист пише: „Има година, кад гусенице и скакавци обрсте све зеленило у природи. У политичком животу Србије, ова прошла година фузионашке владавине слична је тим годинама. Као што гусенице и скакавци обрсте све зеленило у природи, тако су и фузионаши обрстели зеленило живота Србијина, да се ни дуг низ година не може поправити. Природа је одредила сваком своје. Гусенице пошто се најдери умртве се, а скакавце народ моткама растерује. Какву је судбу Бог радикалским фузионашима доделио? Да ли ону коју је доделио гусеницама или ону, коју је одредио скакавцима. То се за сада не да рећи, али од судбе своје нико не утекне па неће ни наши фузионаши“. Па ни Кошутувачко Фућекови фузионаши.

Заставине „штампарске погрешке“.

„Моргењача“ бр. 140.: (Међу брзојавима) **12 човека!**

„Моргењача“ бр. 150. **Бува** у Кореји (место буна).

Др. Миаха Михајловић отпутовао је у купатило *Пишћан*. Нисмо били код *Покиша*.

Злопамтило.

ЦРНОГОРЧИЦЕ.

(Песмице, пишалице, свашталице, разлицице).

Ићо и Мићо на цет. пазару.

— *Ићо*: Кажи, ти, дер мени, бураверу, који ђаво нагна цензуру наше томане, да претплатницима краде, онај војвођански... оно што је старало, па се подмладило?...

Мићо: Оно, жнам... тамо они веле да су непријатељи првој реакцији и назадњаштву, а онај Војвођанин, донио је писмо *Црнојевића* из XV. вијека. Је ли то *назадњаштво* и куд ћеш *црње*?..

Ићо: Јасно!

*

Мићо: Ко је, богати, *Ићо*, нашој земљи тежак (и ако под капом лак)?

Ићо: Да не буде *Лакић*?

*

Мићо: А жнаш ли ти, која је мача код нас најјефтинија?

Ићо: А да не буде: то — *мана*?!

*

Мићо: А знаш ли, *Мићо*, која тица у нас не лети (него пузи)?

Ићо: Ја мним, њешто биће *Лабуд*!

(*Паставиће се*).

Аб.

Јули 1907.

Један гост се жали другом госту, цвокоћући зубима:

— Брр... ала је то хладна вода!

И то у месецу јулу, мој господине!

— Хе хе! Види се, да сте наиван! — смеши се други гост, којем само вири глава из воде.

— Како то?

— Тако. Ја сам био опрезнији од вас.

— Не разумем вас.

— У место лаких чакширица за купку, ја сам заогрнуо бунду.

— А ноге? зар вам не зебу ноге?

— Јок вала! постарао сам се ја и за то! (*Подигне ногу у вис и показује чизме од клобучине*) ове сам натукао преко ципела. Још да ми је само доћи до какве добре шубаре — па дивота.

Шпортиста.

Вести из места и са стране.

Пронашли га. Овдашњи трговац Светозар Стојановић, пошто је морао због очњег вида напустити своју радњу, — пронашли су га радикали као најзгоднијег за председника црквене радикалне општине — у колико се тражи *слепа покорност*.

Молебствија. У Госпођинцима је ових дана ношена литија, да се измоли од Бога, не киша, — него поповска банка. Чинодјествовали су капелан Јован Мушички и поп Никола Арсеновић-Натарошки. Обојица уверавају своју браћу у Христу да је код њих јака суша, и да би једино какав пљусак — круна могао помоћи.

Успех. Друштво »Крад« јавља својим члановима, да као и сваке године тако и ове поделити се дивиденда у виду чалца између два прета. Уједно биланција се једино код суда може видети.

Позор. По Новом Саду се много говори о неким фалзификованим меницама у свети преко 6000 хиљада. Чувајте народне фондове! биће трошкова!!

Сретан отац. Сретни отац недоношчади Јанко Кнежевић, јавља, да му се са нашом »стрином« нашло дете, које је и опет недоношче. Порођај је врло тежак био, и дете, управо недошче ће тешко остати у животу, за сада му разни Бабићи и бабице одржавају живот помоћу јашиних чувених клистира. Оцу је ово друго недоношче а име му је »Српско прасе«.

Срећа. На Јотином погребу је учествовало свега 16 баба и »један циганин.« — Срећа!

Шолет даћа. После укопа Јотиног, одржао је стари Мајер даћу уз шолет. Брадваровић је држао говор и уверавао присутне на шолет даћи — да и ако је Српство постигло велики губитак Јотином смрћу — његов ујка Јота II. наста виће његов рад.

Изрекла се. »Застава« од недеље доноси уводни чланак под насловом »Мало истине«. Једва једном да и »Застава« донесе мало истине. Иначе завста има у том чланку: **МАЛО** истине. Али врло мало!

Оправљено. Овдашње парно купатило, које због оправке није радило више недеља, оправљено је ових дана. Офарбана је једна лула црвеном бојом.

Избор патријарха. На овдашњим ченејским салашима обављен је ових дана избор патријарха. Салашке баптисте су једногласно изабрали за патријарха Перу Попадаћа. Али како Попадаћ још

није положио рачун Гаври Нецковом, то да га радикали неби због тих »пригодица« гађали — није могао да се прими тог високог достојанства; те је тако баптиска патријаршеска столица и на даље остала упражњена.

Саобраћај са марсом. Као што научњаци а и сама »Застава« тврди, ускоро ће моћи помоћу дугуљасте лопте коју је пронашао Брадваровић остварити се саобраћај са марвом. — Ако се то оствари, радикална странка ће тамо организовати своју странку и послати Тумача и Др. Соса ради организације. Управо тумач ће тумачити онима на марсу радикални програм, а Др. Сос ће ако они на марсу буду имали мало више Соса у глави — позајмити мало мозга за себе — и за остале Јашине телиће.

Окренуо им ону другу страну. Бркати шајкаш, сарадник »Заставе« показао је слав. уредништву ону другу страну лица. Ово је број 671 сарадника, чији стомак није могао ексере да вари, те напушта »Заставу«. Оће ли се наћи каква луда — да га замени.

Законити наслеђник. За природног наслеђника пок. Јоте Грујића — постављен је законито од мађарске владе Јаков Сомић. Он је већ у велики уведен у посед и посао.

Венац. Јаша Томић је положио венац на одар Јотин. На венцу је био кратак напис: »Твоја смрт мој живот!« Твој наслеђник.

НА ОДРУ † ЈОТЕ ГРУЈИЋА.

Поред тољко блага,
Та то је грехота,
Да кукавац умреш,
Испод туђег плота.
О, Јота, Јота
Та то је срамота,
Та ти си бар био
Увек патри — јота!

Јота II.

НАШ ЗАЈАМ.

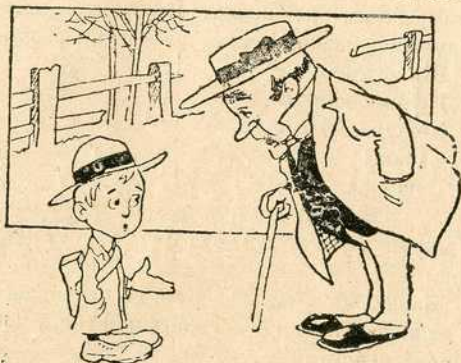
Нашто зајам милион,
многи ће нам касни!?
Што је већи зајам
више с' може касни.

Новосађанин.

Деда Јеша и мали Неша.

(После усвојеног предлога о школама).

Деда Шавле. Јел' у који разред идеш ти мали?

Мали Павле. У први, код Ђоке Сифона.

Деда Шавле. Врло добро. Па би л' ти мени знао рећи каква је разлика између господа Исуса Христа и Јаше Томића?

Мали Павле. Знам!

Деда Шавле. Но да чујем!?

Мали Павле. Хм! — па Исус Христос се родио у јаслама а Јаша Томић је привезан за јасле.

Окружница.

Кечкемети, врати се натраг, све ти је опрштено.

Будимпештанско
државно одветништво.

О Г Л А С.

Тражи се вредан стаклар за урезивање прозора. Посао сталан преко целе године.

Ракодцаји де Фућек.

На биљару код »беле лађе«.

Нека младост: Pardon, пречасни, овај бузарошtos вам није испао за руком — била је свињарија.

Пречасни: Извин'те, тек мене ви нећете учити бузарошtos правити.

Више кибицера: Јест, јест била је свињарија!!

Пречасни: Али господо моја, ако ви тако говорите, онда ви немате појма о бузарошtosовима.

Један кибицер (мало безобзирнији): Јест, доћи ћемо код вас у крозисторију да учимо!

Младстари.

БОСАНЧИЦЕ.

+ „Отаџбина“ јавља, наравно у другом „поправљеном“ издању да се иселио прошле недеље досадашњи управник Босне и Херцеговине барон Албори са чиновничтвом и са старешенама вера „различја“ — и отишао из Босне. Кажу да се врло дирљиво опростио — а и босанци су од радости плакали кад су се опростили — њега. Сад још тетка да се исели, па мирна Босна.

Еле у земљи плача осудише Петра Кочића и Ј. Поповића на затвор. Један насилник се брани: „Ама како брате да не вргнемо тог Кочића у тамницу, кад нам непрекидно кочи точак. И кад се Кочић неком обеси о врату — знате да не може свуда олако да се провуче.“

— У Бањалуци се осилио и чини силне зулуме неки Врга, који је и неки котарски предстојник.

Врга, Врга
враг те врга
чувај се — од чврга!

Епиграми.

ЧИВУЦКИМ »ШОРНАЛИСТАМА«.

Не бунте се добри људи
Да је буна преко Саве;
Ако баш и има буне
Буна је у ваше главе.

Бар.

У бањској сезони.

— Сад сам се заиста уверио, да ми је жена неверна?

— Како то?

— Ето тако! Хоће у Бузијаш да иде у бању. Фигаро.

Један, који је од шарагља отпао.

(У возу, што путује из Карловаца за Нови Сад.)

Један млади господин. (У сезони кишних крашћаваца из дугог времена претреса један тазе брачни пар): «Ах, молим вас, до њиховог брака ја не држим много. У ње је сувише богатство за љубав, а у њега сувише љубави за богатство!»

Ал је дивна синагога...

*Ал је дивна синагога,
Што се зида у Ашину,
Кад је гледаш, мислиш да си
Баш у самој Палестини.*

*Ој Ашино-Палестино,
Јест ти ремек синагога,
Па реци ми, молим фино,
Ко ј' у теби данас Бога?*

Кривоноси Меркур.

ЛИСТАК.

БЕЛИ УДОВАЦ.*)

Сваки трећи, кога сад сретнете улицом; сваки други, који сад руча у кафани без сумње је »штровитвер«. Жене су се разбегле по бањама, или бар отишле овамо и онамо у госте, а »штровитвери« остали да чувају куће.

Је ли вам познато како се »штровитвер« или »штровитверка« зову српски? Ми имамо и лепши и тачнији израз. Код нас се муж који је привремено остао без жене, или жена која је привремено остала без мужа, зову: »бели удовац« и »бела удовица«. То с тога, што се тим називом хоће да направи разлика од »црног удовца« т. ј. од удовца који носи црнину, јер је жену рецимо сасвим изгубио. Кад је привремено изгуби, он не носи црнину и зато се зове »бели удовац«.

Ех, видите, ја сам рад да вам опишем живот једног таквог белог удовца.

Његова је соба овако намештена. Кревет који се никад не намешта, јастук грозно угњечен, јорган се скупио у један крај кревета а чаршав сав жут од прашка за буве. До кревета »нахткастн«, ту свећа у чираку и још једна у резерви, кад се она потроши. На свећи, око фотиља, више онако као декорација, пет шест испржених, или боље рећи похованих стеница, јер се око њих ухватио дебео слој миликерца. У фијоци од »нахткасна« су маказе; још две кутије машина, кад се оне горње потроше, капљице од нане за грчеве, четири пет дугмета и конач. Кад је полазила госпођа у бању, рекла је нарочито мужу:

— Ево овде у фијочици имаш све ситнице. Ту је и игла и конач.

— Добро.

— Није то само добро, него упамти да су овде игла и конач. Немој да те однесе ђаво, као прошле године кад сам била у бањи, што си прелазео преко пута код госпође Стевке да позајмиш кобојаги иглу и конач.

*) Од Бен Акибе, (Нушића, бив. управитеља новосадског позоришта). Под тим називот »Бен Акиба« пшало је дело — које сваком препоручујемо, које рад да чита духовито хумористичне стварнице.

Под креветом је веш-корпа, у коју ће бели удовац бацити прљав веш а на асталу, на сред собе стоји чист веш. Ту је све одбројано, све сложено и покривено једним пешкиром. Поврх тога пешкира лежи цедуљица, на којој је тачан списак веша:

Шнуфтикла	24
Ноћних кошуља	4
Кошуља	12
Чарапа	14
Пешкира	7

и т. д. и т. д.

Предајући му то, госпођа је то опет нарочито нагласила:

— Пази добро. Немој да ми се погуби веш. Нарочито пази да ти се не погубе шнуфтикле као лањске године јер богами . . . .

— Па, знаш како је . . . лето је . . . човек понесе по две и по три шнуфтикле по џеповима, па се лако изгуби која.

— Лако се изгуби. А што се не изгубу која од ових старих, него од ових новцатих, и то ових финих. Ама, помогао ти је сам Бог, што ја нисам видела у кога моју шнуфтиклу, иначе би јој ја обрисала нос.

Овој нежној примедби, додала је госпођа пред полазак и једно упутство, или боље рећи наредбу:

— Па ако ти се испрља веш, немој ми се шалити да ми дозиваш у кућу какву вешерку.

— Нећу.

— Нећеш јест. И лањске сам ти године казала то исто, па си опет звао.

— Па била је стара жена, она Ката. Знаш је, Ката вешерка.

— Све је то једно. стара или не стара. Нећу да ми се женске мувају по кући. Ако ти се испрља веш, однећеш мојој тетки. Ја сам се с њом спорозумела. Разумеш ли?

— Разумем.

Е, ето, у тако намештеној соби и под таквим упутствима, станује бели удовац.

А ево како живи.

Чим се пробуди отвори све прозоре:

— Док си ти код куће, да држиш увек прозоре отворене, да ми се не усмрди кућа.

— Добро.

— Није то само добро, него то упамти. Лањске си године, кад год си био код куће, држао затворене прозоре па још и завесе спуштене. Од куд то има смисла, жењен човек па по цео дан спуштене завесе на прозорима.

Пошто је отворио прозоре, наточио је воду с чешме, и попио чашу воде с парчетом шећера.

— Ево ти шећера у овој кутији — рекла му је жена — слатко не могу да ти оставим. Забрљаћеш кашике, забрљаћеш служавник, оставићеш отворену теглу, као лањске године, па ће се у њу подавити муве.

Пошто је попио воду, наврио је сат, а за тим наранио мачку.

— Немој ми заборавити мачку.

— Небој се, нећу.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

— Нећеш јест а лањске године, фали ми се госпа Стевка: „Ваша мачка сваки час је била код мене. Морала сам да је раним!“ Мало ти је што си ти прелазео код ње за иглу и конац, него си пустио и мачка тамо да рачува. Чудо ниси целу кућу тамо преселио.

Кад је пошао од куће, закључао је двапут врата (»Пази добро, да увек двапут закључаш врата«) и отишао је у кафану да пије кафу. У кафани је и ручао, у кафани је и вечерао, и то би још подносио; али га убише визите. Он не воли да прави визите, али му је жена пред полазак и то наредила:

— Бар двапут недељно отићеш до моје мајке, ићићеш једанпут недељно и до моје тетке.

— А зашто све то?

— Тако, да те виде. Није да ти њи видиш, него да они тебе виде. Хоћу кад се вратим да знам какав си изгледао, је си ли био увек испаван, да ниси који пут био малаксао и... тако хоћу да те виде.

И тако, поред осталих мука, он мора још да прави визите, да га виде.

Хеј, црна вам судбина, бели удовци! Потражите утехе, то вам једино могу саветовати, јер и ја сам ваш друг.

До виђења... после вечере.

Одговори уредништва.

Госп. М. у месту. Далеко је од нас и помисао, да смо са оном белешком хтели врећати сен покојног Пера Павловића, бившег председника цркв. општине. У оној белешци је изнет глуп говор једног професора, који вели «демон смрти те уграби» — и ако знају и мала дечица да је смрт у божијој руци. Још глупљи је био кортешки говор на гробљу, који је у место о покојнику — развезао се у диван о радикалној странци „њеној борби“, о „орном и вољном« и већ другим квакама и бургијама, које би се једино у фонографу могле ухватити, тако су биле бесмислене. Гори од оног његовог говора поп Божи са лалама и божурима. Еле, поново Вас уверавамо да нам није намера била осећаје покојникове породице врећати.

„Перовођи“ без пешље у Мољу. Примили смо ваше писмо. Поркетска марама не може бити никада свилена! Поздрав »стрини“!

Сви, који су нам послали анонимне радове — јављамо им, да су ушли у — корпу. Ми морамо знати с ким имамо посла, јер тако може једног дана чак из Београда и Миле крпа — да се у наше сараднике стрпа и ако смо га ми већ једном одадрли по њ....

Чичин. Ствар је добра, али нам се јавите пуним именом.

М. П. у В. К. — и. Имате право кад велите да је наша „Крајишкиња“ још пре 11 година

покренула живом речи са позорнице питање српске ношње. Од то доба се и покушава, да се створи народна ношња, те оно разметање оне литерарне гњаваторке из Руме, да су Срби и Српкиње чекали на Швабице да нас оне потсете и створе нам народну ношњу — више је за шаљиви лист или календар „Гњаватор.“ Кад је први пут „Крајишкиња“ играна — 1896. године, још онда се у народном оделу дошло на забаву — а после тога се јављало по Банату овде, онде, народна ношња. Пре »Крајишкиње“ на 20 година писао је Ђока Миросављевић, садањи књиговођа вршачке банке о срп. платну — а је ли когод пре њега то питање покретао није нам познато. Ми би тој особи препоручили ечанског попе узречицу: „Мало више скромности а мање врпољења!“

СТЕЧАЈ.

Потписане управе, у заједнички одржаној седници, решише, да *обесе* у својим заводским дворанама слике свију оних дужника, код којих им је пропало потраживање због — *лажних пошлица*, те у ту целъ расписују овим стечај на место

сталног фотографа.

Формат тих слика има бити што мањи, јер и ако су све заводске дворане доста простране, управе се боје, да ипак неће бити доста места за све — *злошворе*.

У П Р А В Е

свију шајкашких и српских новчаних завода.

П. Дали,
перовођа.

Последњи број Стармладог.

Ово је последњи број „Стармладог“ који шаљемо многома на углед а који нам до данас нису број вратили, али исто тако нису ни платили.

Ко год нам не пошаље претплату или бар не јави дописницом, да ће нам на јесен послати, само не после радикалске бербе патријарховог кукуруза... то нам је дуго чекати, онда боље о куковом лету — слаћемо му лист и даље.

Уједно отварамо претплату на II четврт.

Цена је листу К 8 на целу, К 4 — на пола а К 2 на четврт године.

II. Г. претплатнике који су нам само на четврт године послали претплату, молимо их да претплату обнове, како не би прекид у слању листа наступио.

Уредништво и администрација
„СТАРМЛАДОГ“.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

Поравнање с Аустријом.

Сепл: Ти је Пишта храни а ја ћу је мусти.

„Стармлади“ излази сваког 1.ог и 16.ог сваког месеца. Рукописи се шаљу на уредништво. Претплата се шаље на администрацију „Стармладог“ у Нови Сад (Ujvidek), Хаџић-Светићева улица број 8.

УРЕЂУЈЕ: СТАРМЛАДИ.

Одговорни уредник: Петар Крстоношић.

Власник и издавалац: М. Крстоношић.

Штампарија д. д. Браника, Н. Сад.